

OVERWEGING 14^e zondag door het jaar A 5 juli 2026

Zacharia 9.9-10; Romeinen 8,9.11-13; Mattheus 11,25-30 koptelefoon

Juist omdat ik veel onderweg ben, door grotere plaatsen heen maar ook op de wegen op het platteland, valt het me vaak op hoeveel mensen op de fiets, op de fat bike of wandelend en hardlopend een **koptelefoon op hebben of oortjes in hebben...** als mensen alléén onderweg zijn, kunnen ze kennelijk niet goed meer tegen de stilte, of tegen de geluiden van de wind, de weg, de vogels, het leven rondom hen... het is een vorm van je 'afsluiten' voor de buitenwereld en je eigen muziek of podcast luisteren en vooral zorgen dat je geen last hebt van 'wereldgeluiden'. Een beetje is het soms wel te begrijpen... de wereld is rumoeriger dan ooit en door je **eigen geluiden te selecteren**, kun je genieten van wat je echt wilt horen.

Laten we overigens vooral niet denken dat alleen JONGE mensen dit hebben – al 30 jaar geleden, toen ik in Israël was met o.a. wie nu onze bisschop is, Mgr. Cornelissen, zagen we al zusters van het Carmelklooster **met koptelefoon op naar muziek** luisteren. Koptelefoons: Ze bestaan al zo'n 100 jaar, al vanaf 1919. Wat we inmiddels wel kunnen concluderen is dat mensen die altijd iets **aan hun oren hebben**, ook vaak chronisch moe zijn, alleen al van het altijd moeten luisteren, nooit meer stilte om zich heen.

Bovendien is dit een manier om niet mee te sjoeven met de dingen van de wereld, want je sluit je hiermee af voor de **buitengeluiden**. Dat heeft ook iets van 'dat wil ik niet horen, daar wil ik me niet in mengen, daar wil ik me niets van aantrekken'.

Dat is wel precies waar de lezingen deze morgen over gaan: De grote vraag zowel van Zacharia als van Jezus zelf aan ons is: staan wij open voor alles? Kunnen en willen wij echt luisteren? Natuurlijk, vaak zijn er veel lasten te dragen, veel ballen omhoog te houden, dingen waar we zeker niet om vragen en die de rust in ons hoofd verstoren.

Dat kunnen onze zorgen om gezondheid zijn, maar ook spanningen in het gezin, de druk van het werk, verwachtingen of eenzaamheid. Soms zijn er ook lasten die niemand van ons ziet: verdriet, schuldgevoelens, teleurstelling, angst voor de toekomst.

Vandaag richt Jezus zich tot ons **in het evangelie** met zijn uitnodiging: 'Kom allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt, en Ik zal u rust en verlichting schenken', zegt Hij. Natuurlijk zullen daarmee niet alle problemen onmiddellijk verdwijnen, Jezus belooft ons geen gemakkelijk leven, maar Hij zegt wel: draag je lasten niet alleen.

Kom ermee naar Mij, '*want mijn juk is zacht en mijn last is licht.*' En dat klinkt vreemd, want hoe kan een juk nu zacht en een last licht zijn? Het antwoord is: als je lasten niet alleen draagt, als je beroep doet op Jezus en leeft uit zijn liefde, dan kun je **geluiden laten binnenkomen**, want dan weet je ook dat je niet alles zelf hoeft op te lossen. Dan kun je erop vertrouwen dat God ons **in de oren fluistert**, dat Hij met ons meegaat, ook wanneer de weg moeilijk is. De profeten in de tijd van **Zacharia** waren ook bang voor **geluiden van buiten**. Waren ze wel veilig? Maar **in hun oren** klinken Gods woorden: *de strijdboog wordt gebroken, vrede wordt aangezegd... Doe wat je het beste acht en wees niet bang*. Niet degene die met succes, macht en prestaties indruk wil maken, krijgt aanzien. Niet wie invloed heeft, telt persé mee.

God kijkt niet naar het recht van de sterkste, maar luistert naar de zachtmoedige, naar de vredestichter, naar de nederige zonder wapens. In dit beeld is Jezus zo duidelijk herkenbaar. Ook Hij kiest niet voor macht, maar voor eenvoud. Hij dankt zijn Vader omdat de geheimen van het Koninkrijk niet in de eerste plaats begrepen worden door de wijze en de verstandige, maar door de kleine.

Niet dat kennis of intelligentie verkeerd zijn, maar Jezus veroordeelt de houding van mensen die **hun oren afsluiten** en denken dat ze alles weten en alles al kennen en niet luisteren, die niet meer openstaan voor Gods verrassingen. Kinderen daarentegen staan open voor alles. Die kunnen zich verwonderen, vertrouwen en ontvangen. Die hebben geen oortjes nodig. Daarom vraagt Jezus ons **ruimte te maken voor God en voor anderen in onze oren**, onze hoofden, ons hart. Dat is de weg van Jezus. En dat is ook de weg naar echte rust.

Nee, wij hoeven niet perfect te zijn, we kunnen in alle eenvoud voor God staan, zoals een kind dat zijn handjes legt in de handen van zijn vader en zijn moeder. We hoeven niet hoog te paard- ver van alle mensen, door het leven te trekken, en ook niet zo vermoeid dat we niet meer kunnen openstaan. Door heel eenvoudig onszelf te zijn, met de oren en de ogen open, kunnen we in deze wereld **vol geluiden**, een teken worden van zijn zachtmoedigheid en zijn vrede. Amen.

Nellie Hamersma

